

بررسی وضعیت معماری حال و آینده ایران

علی دشتی شفیعی^{۱*}، شیدا عاصی^۲، رزگار سلیمی^۳

۱- دکترای معماری، دانشگاه ونیز - ایتالیا ۱۳۵۵ استادیار و عضو هیئت علمی دانشگاه شمال آمل

آدرس: تهران، تهران، قیطریه

Ali_shafii_7@yahoo.com

۲- کارشناس ارشد معماری دانشگاه شهید بهشتی ۱۳۶۴

آدرس: تهران، تهران، قیطریه

shepapar@yahoo.com

۳- دانشجوی کارشناسی ناپیوسته معماری دانشگاه شمال آمل

آدرس: سقز، کردستان، شهرک کردستان

rezgarsalimi@yahoo.com

چکیده

مهمترین ایراد به شیوه طراحی و ساخت و ساز در بافت های معاصر شهری، مواجهه انفرادی و انتزاعی با بنای مورد طرح و ساختن بدون معماری است. در مسیر طراحی، حضور شهر و پیرامون بنا به کلی نادیده گرفته می شود. مهم نیست که اطراف ساختمانی که در حال احداث است چه اشکال و مصالح و زمینه ای وجود دارد، ارتفاع بناهای اطراف چه مقدار است، بدنه ها، کوچه ها، خیابان های پیوسته و مشرف به این بنا چه ویژگی هایی دارند، تاثیر بنای مورد نظر در تشریح و توصیف خط آسمان و پیوند با زمین چگونه است. به زبانی دیگر طراحی بنا از نقطه نظر شهر سازی و شهر مطرح نیست.

در بزرگترین شهر کشور با وسعتی نزدیک به ۷۰۰ کیلومتر مربع، یکی از مهمترین عناصر حیاتی جامعه مدنی یعنی فضا، به هدر رفته است و همان گونه که می بایست جلوگیری از به هدر رفتن آب و برق را دائما تذکر داد و راه حل های مواجهه با این اتلاف را گوشزد کرد و آگاهی لحظه ای شهروندان را درباره حس صرفه جویی افزایش داد، می بایست حس فضایی را نیز به شدت تقویت و تحکیم کرد. به عبارتی دیگر همراه با رشد سریع شهرها از معماری، شهریت و فضا تهی شده است و آنچه شهرها را گسترش داده «ساختمان سازی» بوده است نه معماری.

واژه های کلیدی: معماری ایران، فضا، بافت شهری، ساخت و ساز بدون معماری.